

Borsodi L. László

Reflexió

Van az ablak.
És vagyok én,
mert kinézek.
Ott vannak a fák,
a házfalak,
és ott van az eresz,
mely csordogál,
vagy éppen süt a nap,
vagy játszanak a bogarak.

Hittem, hogy megvigasztal
a látvány.
De nem.
A dolgok határai belém
mosódnak, marnak,
határain a dolgokba.
E kettő együtt tűrhetetlen.

Itt nem segít a szó, a csend.

És becsukom az ablakot.

Hiába

Kristályosodik –
de széttörik
a belépők,

a kimenők.
S már hiába keresed:
más van ott.

Hihető

A térfelek kiürültek.
Nincs tét.

Lepkeszárnyakra feszülni
volna jó,
hogy hihető legyen,
ami volt.

Res fictae

Időmoha a háztetőn – mondod,
de csak valóság ez.
Ajtónyitásznyi öröklét –
mondom, mondhatom én.
Ez már elképzelhető,
és nem kerül ki belőle
senki vesztesen.